

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμός φύλλου 46

1 'Οκτωβρίου 2000

Τραχική άντινομία

Υπερπλήρεις οι άκοές μας από τίς κραυγές τής παγκόσμιας άγωνίας. 'Από τίς περιγραφές τής ανθρώπινης έκπτωσης. Καί από τό φόβο τών τραχικών έξελίξεων. 'Ο άνθρωπος, ή χαρισματική ύπαρξη, πού στοχάζεται, δημιουργεί καί πάσχει, ό βασιλιάς τής Δημιουργίας, πού αποκρυπτογραφεί τό μέγα μυστήριο τής παγκόσμιας άρμονίας, πού χτίζει πολιτισμούς καί αφήνει πίσω του ίχνη μεγαλόπνοης έμπνευσης, στό έπικίνδυνο όριο τής άλλοτρίωσης καί τής έξαθλίωσης. Τής μετάλλαξης του σέ μονάδα του υπόκοσμου καί σέ εύτελή συντελεστή ενός άδικαίωτου νεοβαρβαρισμού.

Τά Μέσα τής Μαζικής Ένημέρωσης, καθημερινά, από τήν αύγή, ίσαμε τό άπλωμα τής νυκτερινής σκοτεινιάς, ήχοϋν πένθιμα. Σαλπίζουν, μέ τρόμο, τήν έσχατη έκπτωση. Τή φθορά καί τή διαφθορά. Τίς σκοτεινές διαπλοκές. Τό βαρύ καί παγερό άτομισμό. Τήν άλυσίδα τών στυγερών έγκλημάτων. Τή μεθοδευμένη καί συστηματοποιημένη έκμετάλλευση. Τήν προκλητική άδιαφορία πρός τήν περιπέτεια καί τό θρήνο του διπλανού. Τήν απέκδυση τής άνθρωπιάς καί τήν οίκείωση τής ζωώδους άγριότητας.

Οί εικόνες, πού φωτίζονται άκατάπαυστα από τίς τηλεοπτικές κάμερες, οι περιγραφές «τών έγγύς καί τών μακράν», πού ζώνουν τόν πλανήτη καί ξεσηκώνουν θύελλες διαμαρτυριών καί έπαναστάσεων, οι άνομίες, πού ξεδιπλώνονται στό άνόκτορα τής Θέμιδος καί αποκαλύπτουν τήν έκταση καί τήν ένταση τών κοινωνικών πληγών, έρχονται όλα νά πνίξουν τή γαλήνη τής ψυχής μας καί νά μās ποτίσουν μέ τό φαρμάκι τής μελαγχολίας.

Είναι άραγε ο κόσμος μας τόσο τραγικός; Έχουμε πάψει νά άνηφορίζουμε πρὸς τήν πνευματική μας εξέλιξη. Διακόψαμε τόν μόχθο μας στούς ψυχικούς άνθῶνες τῆς εὐγένειας; Έπαψε νά μᾶς συγκινεῖ καί νά μᾶς κινεῖ τό ένδιαφέρον γιά τήν άνθοφορία τῆς αγάπης, τῆς αλληλεγγύης, τῆς έντιμότη-
τας; Καί τά άποτελέσματα τῆς καθημερινῆς πάλης καταχωροῦνται στό βιβλίό τῆς ιστορίας ὡς άφηγήσεις μαύρης έκμετάλλευσης καί άδιαντροπιᾶς;

Γυρίζοντας, ὡστόσο, τή σελίδα, διαπιστώνω μιᾶ ἄλλη, σύγχρονη τάση, πού μέ παγώνει ακόμα περισσότερο. Ένῳ ἡ άγωνία καί ἡ διαμαρτυρία κατακυριεύουν κυριολεκτικά τήν εἰκόνα καί τόν ἦχο τῶν σύγχρονων Μέσων Ένημέρωσης, τό σημερινό κατεστημένο καί οἱ έκφραστές τῶν μεταμοντέρνων σχημάτων δείχνουν πεισμένοι καί προσπαθοῦν νά πείσουν καί τίς εὐρύτερες μάζες, πῶς δέν μᾶς χρειάζεται κώδικας ἠθικῆς καί πῶς ἡ εποχή μας ἔχει ξεπεράσει ὅλα ἐκεῖνα τά «ταμποῦ», πού ἔβαζαν φραγμό στήν ανθρώπινη ἐλευθερία. Τό Ἁγιοπνευματικό ἦθος, πού ἀναδύεται δυναμικό ἀπό τίς σελίδες τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ καί πού ἐνσαρκώθηκε στίς μορφές τῶν αγίων κατά τή διαδρομή τῆς ιστορίας, χαρακτηρίζεται ἀπόβλητο. Τό ἔθος τῆς ἀνθρωπιᾶς, πού τό καταξίωσαν οἱ αἰῶνες καί πού ἀπέτέλεσε τό θησαύρισμα τοῦ πολιτισμοῦ, ἀποβάλλεται ὡς ξεπερασμένο. Ἡ εὐαισθησία τῆς συνειδήσεως, πού κατακυρώνει τήν έντιμότητα καί τήν αγιότητα καί καταδικάζει μέσα μας τήν παραβίαση τοῦ ἠθικοῦ νόμου, κατατάσσεται στούς νόμους τοῦς στερητικούς τῆς ἐλευθερίας μας καί τῆς ἀδέσμευτης προσωπικῆς μας ἀνέλιξης.

Η κραυγαλέα ἀντινομία τρομάζει. Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰῶνα, πού διαπιστώνουμε καθημερινά τήν ἔκπτωση, θρηνοῦμε γιά τό κατάντημα τῆς ὑπόστασῆς μας καί άγωνιοῦμε γιά τό ἐπόμενο στάδιο τῆς γενικευμένης ἐπιδημίας μας, διαγράφουμε τήν ἠθική ἐπιταγή τοῦ χρέους, πού μπορεῖ νά δώσει ἄλλο προσανατολισμό στό ὄράματά μας καί στή δραστηριότητά μας. Ὑπερτιμοῦμε τήν ἐλευθερία. Καί δέ διακρίνουμε τόν γκρεμό, πού ἀνοίγεται στό τέρμα τοῦ ὀλισθηροῦ δρόμου μας. Κλαῖμε γιά τήν πλησμονή τῆς κακότητος, πού ἀπλώνεται σά λαίλαπα καί ἀφανίζει τόν πολιτισμό καί τήν ἴδια τή ζωή. Καί δέ συλλογιζόμαστε, πῶς δέν εἶναι δυνατό νά προχωρήσει ὁ ἄνθρωπος, δίχως τήν ἐκούσια αὐτοδέσμευση στήν πνευματική εὐνομία, πού ἔχει ὀρίσει ἡ αγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ο καταιγισμός τῶν κατηγοριῶν ἐναντίον τῶν ἐργατῶν τῆς ἀνομίας καί ἡ, ταυτόχρονη, υἱοθέτηση τοῦ κλίματος τῆς ασυδοσίας, ἀποτελοῦν συμπεριφορές διχαστικές τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς καί καταλυτικές τῆς ιστορίας. Ὁ Κύριός μας, κατηγορηματικά διακήρυξε: «Ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει. Ἔως τό φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τό φῶς, ἵνα υἱοί φωτός γένη-
σθε» (Ἰωάν. ιβ' 35, 36).

Διάλογο ή μονόλογο;

Ἄρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος προτείνει στήν κοσμική έξουσία, επίμονα καί φορτικά, ἔντιμο καί ἐλεύθερο διάλογο. Καί ὁ ἴδιος, λειτουργώντας ὡς ἄκαμπτη καί ὑπεροπτική έξουσία, περιφέρει τήν ἔπαρση καί ἀσκεῖ σταθερά ἀνυποχώρητο μονόλογο. Προσπαθεῖ νά ἐκβιάσει καί νά ἀνοίξει τίς κλειστές πύλες τοῦ κρατικοῦ ὀργανισμοῦ, γιά νά ἀνταλλάξει χειραψία ἐπικοινωνίας, ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης καί συνεννόησης μέ τούς ἑνοίκους τῶν πύργων τῆς έξουσίας. Καί, τήν ἴδια κρίσιμη ὥρα, κρατάει κλειστή τή θύρα τῆς κοινωνίας καί τῆς συνεργασίας καί τῆς συνεννόησης στούς ἀδελφούς του καί συνυπεύθυνους Ἱεράρχες, στή φάλαγγα τῶν ἀγωνιστῶν ἱερέων καί στήν πολυπληθῆ παράταξη τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Καλεῖ σέ συλλαλητήρια, μέ μοναδικό αἶτημα τό διάλογο καί, στή σχέση του πρός τούς ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀποκλείει τό διάλογο.

Ἐγκατεστημένος στήν τεχνητά ὑπερυψωμένη καθέδρα τοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ σημερινός προκαθήμενος, διεκδικεῖ τό δικαίωμα τῆς ἀπόλυτης ἐκκλησιαστικῆς καί κοινωνικῆς αὐθεντίας καί τῆς ἀποκλειστικῆς ἐκπροσώπησης τοῦ Σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ πρός κάθε κατεύθυνση. Θεσμοθέτησε καί ἐνεργο-

ποίησε τό προνόμιο νά ἀποφαίνεται μόνος. Νά συσκέπτεται μέ τόν ἑαυτό του. Νά ἀποφασίζει ὡς ἀπόλυτος μονάρχης γιά τά μεγάλα προβλήματα, πού στήνει στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἄστατη ἐπικαιρότητα. Χωρίς προηγούμενο διάλογο μέ τά ποικίλα κλίμακα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης καί τῆς Εὐχαριστιακῆς κοινότητας. Καί νά ἐπιβάλλει τή θέλησή του καί τήν ἀπόφασή του στούς ἄφωνους κομπάρσους τῆς μακαριότητάς του.

Θά εἶχε ὅλο τό δικαίωμα νά στιγματίζει τήν ἀπολυτότητα τῆς ἀλαζονικῆς, κοσμικῆς έξουσίας, ἄν ὁ ἴδιος εἶχε ξεπεράσει τό σύνδρομο τῆς ὑπεροψίας καί τήν τακτική τοῦ μονόλογου. Ἄν περπατοῦσε στά τυπώματα τῆς ἀγαπητικῆς σχέσης, πού ἔχουν θεσπίσει καί ἔχουν χαράξει μέ τήν προσωπική τους συμπεριφορά οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Τότε θά τοῦ ἀναγνώριζαν ὅλοι τό μεγάλο δικαίωμα νά ζητάει ἀπό τούς πολυπληθεῖς παράγοντες τοῦ πολιτικοῦ καί κοινωνικοῦ μηχανισμοῦ τήν ἀποκατάσταση τῶν δημοκρατικῶν λειτουργιῶν. Νά διεκδικεῖ τήν ἐξασφάλιση τοῦ δικαιώματος «λόγου» καί «ἀντιλόγου» σέ κείνους, πού δίγονται ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ἀπό τά κυβερνητικά μέτρα. Νά καλεῖ θαρρετά τά ἐκτελεστικά ὅργανα τῆς Πολιτείας καί τούς φορεῖς τῆς κοινωνικῆς εὐθύνης σέ ἀ-

νοικτό, έντιμο καί γόνιμο διάλογο, πού ἀναλύει μέ εὐαισθησία τὰ προβλήματα, ἐπιλέγει τὰ καλότερα ἐνδεχόμενα καί δεσμεύει ὅλες τίς πλευρές στίς ἀκριβοδίκαιες λύσεις. Τώρα, ὅμως, πού ὁ ἴδιος εἶναι ὁ πρῶτος παραβάτης καί ὁ πρῶτος ἔνοχος, τώρα, πού τό διάλογο τόν ἔχει ἐξοστρακίσει ἀπό τό ἐπτασφράγιστο διευθυντήριο τῆς ἐξουσίας του, τό μήνυμα τῆς ἀμοιβαιότητας καί τοῦ διαλόγου, πού στέλνει καθημερινά πρὸς τὰ ἐπιτελεῖα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας εἶναι γράμμα κενό, αἴτημα, πού ἀποκαλύπτει περισσότερο τόν προσωπικό του διχασμό, τήν ἀνακόλουθη πράξη του καί τήν καταλυτική ἀσυνέπειά του. Φανερώνει ἄνθρωπο, πού διδάσκει, δίχως νά τηρεῖ. Πού σαλπίζει, στραμμένος πρὸς τό γήπεδο τοῦ μόχθου καί τῶν κοινωνικῶν ἀναταράξεων, τόν ὕμνο στίς ἀξίες τῆς δημοκρατίας, ἀλλά αὐτός ἐπιδιώκει, γιά τόν ἑαυτό του, τή θεσμοθέτηση τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ.

Τά γεγονότα, πού στοιχειοθετοῦν τήν ἐνοχή τοῦ προκαθημένου, τήν ἀνακολουθία ἀνάμεσα στό λόγο-προσκλητήριο γιά διάλογο καί στήν πράξη-κατάλυση τοῦ διαλόγου, εἶναι πολλά. Ἀποφεύγοντας τίς ἀναφορές σέ λεπτομέρειες, θά ἐπιχειρήσω νά ἐντάξω κάποια ἀπό αὐτά σέ ὁμάδες, μέ μόνη πρόθεση νά ἀποδείξω, ἀκόμα καί στόν πιό δύσπιστο ἀναγνώστη, ὅτι στό ἀρχιεπισκοπικό καί στό Συνοδικό διευθυντήριο ὑπάρχει ἔλλειμμα δημοκρατίας καί διαγραφή τοῦ προνομίου τοῦ «διαλέγεσθαι».

Τό σύστημα διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού κατοχυρώνεται καί μέ τόν Καταστατικό Χάρτη-ὄχι,

ὅμως καί ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες-ἔχει μιά παράξενη ἰδιομορφία. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι πρόεδρος καί τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Εἶναι πρόεδρος τοῦ ἐκτελεστικοῦ σώματος, πού ἐνεργεῖ μέ ἐντολή τῆς Ἱεραρχίας καί λογοδοτεῖ στή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας. Καί, ταυτόχρονα, προεδρεύει καί στό Σῶμα, πού ἔχει τήν ἀρμοδιότητα νά ἐλέγξει τίς πράξεις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καί νά ζητήσῃ εὐθύνες στίς περιπτώσεις ὑπέρβασης τῆς ἐντολῆς ἢ παράβασης τῆς Κανονικότητας καί τῆς Νομιμότητας.

Ἀλλά, πῶς νά ζητηθοῦν εὐθύνες, ὅταν ὁ ἴδιος προεδρεύει καί στά δύο Σώματα; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὡς ἀρμόδιος πρόεδρος, ἔχει τό προνόμιο νά καταρτίζει τήν ἡμερήσια διάταξη καί τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Καί, ἂν κάποια πρόταση τόν ἐνοχλεῖ, ἔχει τόν τρόπο καί τό δικαίωμα νά τήν παρακάμψῃ. Ποτέ, μά ποτέ δέν ἔρχεται στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας θέμα, πού δέν τό ἐπιθυμεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πρόεδρος. Ἡ διαδικασία γιά νά προβληθεῖ ἡ πρόταση κάποιων μελῶν τοῦ Σώματος καί νά περάσῃ στήν ἡμερήσια Διάταξη, ὡς θέμα, πού θά συζητηθεῖ στή Συνέλευση, εἶναι τέτοια, ὥστε ποτέ δέ φτάνει στήν ὁλοκλήρωσή της. Καί ποτέ δέν κατορθώνει ἡ ἀγωνία τῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος νά ἀποτελέσῃ θέμα ἔρευνας καί ἀφορμή ἀποφάσεων.

Προσθέστε σ' αὐτή τήν ἀντιδημοκρατική δυσλειτουργία τῶν διοικητικῶν Σωμάτων τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἐπικυριαρχία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στίς συνειδήσεις τῶν συνέδρων καί τίς με-

θοδεύσεις του γιά νά προκύψει από τήν κάληπ τό αποτέλεσμα, πού αὐτός ἔχει προκρίνει, γιά νά ἀπολαύσετε ὅλο τά φάσμα τῆς παρακμῆς καί τῆς ἀπομάκρυνσης ἀπό τήν Κανονική παράδοση, πού μᾶς κληροδοτήθηκε ἀπό τούς ἁγίους Πατέρες μας.

Αὐτό τό σύστημα ἴσχυε καί πρίν ἀπό τήν προβολή τοῦ Χριστοδούλου στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο. Μέ μικρή διακοπή κατά τήν περίοδο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, πού παραχώρησε δυνατότητες ἀποφασιστικῆς γνώμης στίς Συνοδικές Ἐπιτροπές καί θεσμοθέτησε τήν ὑποχρέωση τῆς Συνόδου νά εὐθυγραμμίζεται μέ τίς μελετημένες καί ὑπεύθυνες εἰσηγήσεις τους.

Κατά τήν καινούργια, ὅμως, φάση, πού τήν καθέδρα τῆς προεδρείας τήν κατέλαβε ὁ Χριστόδουλος (ὅπως τήν κατέλαβε), ἡ λειτουργία τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων ἔγινε περισσότερο ἀντιδημοκρατική καί περισσότερο ἀνορθόδοξη. Γιατί ὁ καινούργιος πρόεδρος δέν ἀρκέστηκε στό μανουβράρισμα τοῦ θεματολογίου καί στήν ἐπικυριαρχία πάνω στήν κάληπ, ἀλλά ἐπιχείρησε τήν ὀλοκληρωτική καθυπόταξη τῶν ισότιμων συνιεραρχῶν του καί τήν προσωπική του ἀνύψωση στό βᾶθρο τῆς μοναδικῆς, ἀπόλυτης αὐθεντίας.

Ἡ πρώτη κίνησή του πρὸς τήν κατεύθυνση τῶν ὑπερφιάλων σχεδίων του, ἦταν ἡ παρέμβασή του στόν κτιριακό χῶρο τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἱεραρχίας. Ἔστησε ἓνα βᾶθρο, προκλητικά ὑπερυψωμένο. Καί ἀνέβηκε ἐκεῖ. Γιά νά δείξει, ὅτι ὑπερέχει. Καί ὅτι προεδρεύει ὡς ὑπεροχική προσωπικότητα, ξεχωρισμένη ἀπό τόν «χύδην ὄχλο» τῶν ὑπόλοιπων Ἱεραρχῶν. Ἀρμό-

δια νά ἀποφανθεῖ «ἀπό καθέδρας». Οἱ Σύεδροι πρέπει νά τόν βλέπουν ἀπό μακριά. Μέ συστολή καί δέος. Ὑποχρεωμένοι νά ὑποτάσσονται. Καί νά μὴν ἀμφισβητοῦν τίς ἀρμοδιότητές του καί τίς ἀποφάνσεις του.

Ἀπὸ κεῖ καί πέρα ἄρχισε νά παρεμβαίνει καταλυτικά στήν ἀνέλιξη τῶν διασκέψεων.

Κατά τή Συνεδρίαση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 1998, πέντε μόνο μῆνες μετὰ τήν ἀναρρίχσή του στήν ὑψηλή καθέδρα, ἀνάθεσε στόν Μητροπολίτη Δριῦ-νουπόλεως καί Κονίτσης τήν ὑπευθυνότητα νά μελετήσει τήν ὑπόθεση τῶν ἀντικανονικῶν ἐπιτιμίων, πού ἔχουν ἐπιβληθεῖ σέ ἀναπολόγητους Μητροπολίτες. Νά ἐκθέσει (ὑποτίθεται ἐλεύθερα) τίς ἀπόψεις του. Καί τήν εἰσηγήσή του, νά τήν ἀναγνώσει ἐνώπιον τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας. Ὁ Μητροπολίτης ἐργάστηκε φιλότιμα. Καί, κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, διατύπωσε τίς ἀπόψεις του. Ὅμως, οἱ ἀπόψεις αὐτές δέν ἄρεσαν στόν κ. Χριστόδουλο. Ἄφησε τόν εἰσηγητὴ νά τίς διαβάσει. Ἀλλά, παράνομα, ἀντικανονικά καί αὐθαίρετα, ἀρνήθηκε νά τίς θέσει σέ ψηφοφορία. Μέ μιά αὐταρχική κίνηση τίς ἔσπρωξε στό περιθώριο. Καί ἀνέλαβε νά προτείνει αὐτός, δίχως νά αἰτιολογήσει τήν παρέμβασή του, τήν παραμονή τοῦ ἀντικανονικοῦ ἐπιτιμίου σέ μῆκος ἀπεριόριστου χρόνου. Τό περιστατικό αὐτό εἶναι ἀπὸ τὰ ἀνήκουστα σέ Σώματα, πού λειτουργοῦν μέ ἀξιοπρέπεια καί μέ σεβασμό στοὺς κανονισμούς τῆς δημοκρατίας καί τῆς ἀξιοκρατίας.

Στὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 1999 ὁ κ. Χριστόδουλος σοφίστηκε ἄλλο τέ-

χνασμα. Σφετερίστηκε τό Συνοδικό χρόνο. Καί αφήρεσε από τήν 'Ιεραρχία τό δικαίωμα νά συζητήσῃ, ἐλεύθερα καί ὑπεύθυνα, καυτά προβλήματα. Δυό ὁλόκληρες μέρες διάβαζε ἕνα δικό του κείμενο, πού, ὅταν τυπώθηκε στό βιβλίο τῶν Πρακτικῶν, κάλυψε 91 σελίδες μεγάλου σχήματος. Τό κείμενο αὐτό περιεῖχε ἐξάρσεις αὐτοθαυμασμοῦ, προτάσεις ἔργων μεγαλεπήβολων, πού ποτέ δέν μπήκαν στά σκαριά τῆς ὑλοποίησης, ὁράματα ἱκανά νά σπρώξουν σέ ὕψος τίς ἐνδείξεις τῆς δημοτικότητας, ὄχι, ὅμως καί νά προαγάγουν τό ἔργο τῆς ἑλληνικῆς 'Εκκλησίας. Μέ αὐτό τόν σχοινοτενή μονόλογο κάλυψε δυό Συνεδριάσεις τῆς 'Ιεραρχίας καί ἀπέκλεισε τόν κοινό προβληματισμό καί τό γόνιμο διάλογο.

✱

Γιά τή Σύνοδο τῆς 'Ιεραρχίας τοῦ 2000 ἔγιναν ἄλλοι, νεόκοποι σχεδιασμοί. "Ολοι γιά τή φίμωση τῶν Συνέδρων 'Ιεραρχῶν, τήν ἐξουδετέρωση τῶν ἀντιδράσεων τῆς Συνοδικῆς πλειοψηφίας καί τήν ἐγκαθίδρυση τοῦ μονόλογου. Οἱ μέρες τῶν Συνεδριάσεων, ἀπό δέκα, περιορίστηκαν σέ τέσσερες. Μιά ἀπό αὐτές ὀρίστηκε ὡς μέρα γιορτῆς, ἀφοῦ φέτος συμπληρώνονται 150 χρόνια ἀπό τήν ἐπίσημη ἀνακήρυξη τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος. Ἡ γιορτή θά περιλαμβάνει λόγους θριαμβικούς, ἀναφορές στά γεγονότα τῆς μετεπαναστατικῆς ἐκκλησιαστικῆς συγκυρίας, τελετές ὕμνων, ὑμνολογικές καί, πιθανό, διανομές ἀναμνηστικῶν καρτῶν καί μεταλλείων, πού ὅλα θά ἔχουν τήν ὑπογραφή τοῦ προνομιοῦχου 'Αρχιεπισκόπου τῆς ἐκατοντην-τηκονταετηρίδας.

Μετά τή γιορτή, θά ἀκολουθήσει

εἰδική εἰσήγηση γιά τίς σχέσεις 'Εκκλησίας καί Πολιτείας, πού θά τήν κάνει (ποιός ἄλλος;) ὁ 'Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Αὐτός πρόεδρος τοῦ Σώματος τῆς 'Ιεραρχίας, πού ἀκούει τίς εἰσηγήσεις, βουλεύεται καί ἀποφασίζει. Αὐτός πρόεδρος τῆς Διαρκoῦς 'Ιερᾶς Συνόδου, πού ἀναλαμβάνει τήν ὑλοποίηση τῶν ἀποφάσεων τῆς 'Ιεραρχίας. Αὐτός συντάκτης τῆς ἡμερήσιας διάταξης καί γιά τά δυό Σώματα. Αὐτός εἰσηγητής στό πιό καυτό θέμα τῆς ἐπικαιρότητας. Αὐτός καί... ρυθμιστής τῆς ψήφου ὅλων ἐκείνων, πού προσδοκοῦν κάποιο προσωπικό ρουσφέτι καί κρέμονται ἀπό τήν εὐνοιά του καί τίς ἀποφάσεις του.

Αὐτό λέγεται ἐλεύθερη λειτουργία τοῦ Σώματος τῆς 'Ιεραρχίας; Εἶναι ὑπεύθυνη ἐνατένιση πρὸς τόν οὐρανό καί εὐλαβική προσδοκία τῆς ἐπιφοίτησης τοῦ Παναγίου Πνεύματος; Εἶναι διάλογος, σέ ἀτμόσφαιρα σεβασμοῦ τῆς προσωπικότητας τῶν ἰσότιμων συνέδρων τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος; Ἡ εἶναι αἰχμαλωσία καί τῶν προσώπων καί τῶν θεμάτων καί τοῦ Παναγίου Πνεύματος;

✱

Δέν εἶναι μόνο ἡ δυσλειτουργία τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων, πού ἀποδεικνύει τή διακοπή τοῦ διαλόγου καί τήν ἐπιβολή φορτικοῦ μονολόγου, ἐκ μέρους τοῦ κ. Χριστοδούλου, στά διοικητικά Σώματα τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος. Εἶναι καί ἡ μονοπώληση τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημέρωσης, πού ἔχει σάν ἀποτέλεσμα τήν ταύτιση τῆς φωνῆς τῆς Ὁρθόδοξης ἑλληνικῆς 'Εκκλησίας μέ τή μονότονη φωνή τοῦ 'Αρχιεπισκόπου.

Ὁ κ. Χριστόδουλος δέν ἄφησε περι-

θώρια λόγου και παρέμβασης σέ άλλο όμιλητή και έκφραστή του πνεύματος και του προβληματισμού της Έκκλησίας. Άρπαξε τά μικρόφωνα και τά ιδιοποιήθηκε. Πρόβαλε και στά τηλεοπτικά παράθυρα και στήθηκε μόνιμα. Ός νά είναι ιδιοκτήτης τους ή αποκλειστικός ένοικιαστής τους. Πρέπει νά σημειωθεί και νά υπογραμμιστεί τό γεγονός. Καί νά αποκαλυφθεί και ό άγώνας, πού έκανε στό διάστημα αυτό ό νέος Άρχιεπίσκοπος, γιά νά παρεμποδίσει και νά αποκλείσει κάθε άλλον έκκλησιαστικό παράγοντα νά εμφανιστεί στά Μέσα της Ένημέρωσης και νά διατυπώσει λόγο έκκλησιαστικό, διάφορο άπό τόν άρχιεπισκοπικό μονόλογο ή αντίρρητικό στίς έκτιμήσεις και τίς επισημάνσεις του. Καί μιά και δύο και περισσότερες φορές πρόβαλε τίς ένστάσεις του στη Διάρκή Ίερά Σύνοδο και προκάλεσε τήν έκδοση ειδικής έγκυκλίου, μέ τήν όποία άπαγορεύεται στους Μητροπολίτες νά εμφανίζονται στίς όθόνες των τηλεοράσεων και στίς ραδιοφωνικές συνεντεύξεις και νά διατυπώνουν δημόσια τή γνώμη τους. Θεσμοθέτησε δέ τήν άρχή, νά ζητούν οι Μητροπολίτες άδεια άπό τήν Ίερά Σύνοδο, πρίν δώσουν ένα κείμενο στίς έφημερίδες ή πρίν άπαντήσουν καταφατικά στίς προτάσεις των δημοσιογράφων γιά συμμετοχή σέ ένα πάνελ ή σέ μιά ραδιοφωνική ή τηλεοπτική συνομιλία. Ή έγκύκλιος αυτή, αντικατονική στη βάση της, γιατί εισάγει διακρίσεις ανάμεσα στόν «πρώτο έν ΐσοις», στόν Άρχιεπίσκοπο και στους άλλους Μητροπολίτες, πού είναι συναρμόδιοι και συνυπεύθυνοι, άποτελοῦσε προσπάθεια φίμωσης όλόκληρης της Ίεραρχίας και έξασφάλιση του

προνομίου στόν Άρχιεπίσκοπο νά λέγχει κάθε γνώμη και κάθε πρόταση, πού μπορεί νά φτάσει στίς άκοές του έκκλησιαστικού πληρώματος.

Άλλά και στό μονόλογό του, πού ό κ. Χριστόδουλος τόν εκπέμπει σέ καθημερινή βάση και μέ άποδέκτες όλους τούς μοχλούς της κρατικής μηχανής και τούς παράγοντες της κοινωνικής ανέλιξης, δέν επιτρέπει ποτέ τήν άμφισβήτηση ή τόν αντίλογο. Μιλάει άπό καθέδρας. Δίχως νά απλώνει τήν κεραία της άκοής του γιά νά συλλάβει τόν αντίκτυπο των λόγων του ή τήν αντίδραση. Έπικρίνει, δίχως νά άποδέχεται επίκριση. Στήνει τούς άκροατές του στό έδώλιο και αυτός θεωρεί δικαιοματική καθέδρα του τήν θέση του δικαστή.

Δέν ύπάρχει μιά περίπτωση, πού νά μίλησε μπροστά στίς κάμερες των τηλεοράσεων και νά κάλεσε τούς άκροατές του νά εκφράσουν τίς δικές τους άπόψεις. Οί άκροατές έχουν ένα και μοναδικό δικαίωμα. Νά χειροκροτούν τόν όμιλητή Χριστόδουλο και νά άναγνωρίζουν ως θεόπνευστες σοφίες τίς σοβαρές άπόψεις του ή τά φαιδρά άνεκδοτάκια του.

Ή άπαίτηση, πού διατύπωσε σέ μιά έγκύκλιό του, προορισμένη νά διαπαιδαγωγήσει τούς λευκασμένους λειτουργούς της Άρχιεπισκοπής Άθηνών και τούς νεοσύλλεκτους διακόνους του μυστηρίου της Εύχαριστίας, είναι χαρακτηριστική. Ή, γιά νά ποῦμε τά πράγματα μέ τό όνομά τους, είναι άχαρακτήριστη. Ό κ. Χριστόδουλος, ούτε λίγο ούτε πολύ, παρεμβαίνει στόν έσώτερο κόσμο των ιερέων της Έκκλησίας και άπαιτεί νά είναι αυτός ό διαμορφωτής της συνείδησής τους και

ὁ κανόνας τῶν κρίσεών τους. «Εἰς οὐδένα ἐπιτρέπω νά εἶναι συντηρητικώτερος ἐμοῦ ἢ προοδευτικώτερος ἐμοῦ» γράφει μέ ὕφος ἐπιτακτικό καί ἀλαζονικό. Οἱ ἱερεῖς ὄχι μόνο δέν ἔχουν τό δικαίωμα νά κρίνουν τίς ἀπόψεις τοῦ προϋσταμένου τους μέ γνώμονα τά κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης καί τήν ἀνεκτίμητη ἐκκλησιαστική παράδοση, ἀλλά δέν τοὺς ἐπιτρέπεται οὔτε κἂν νά συζητήσουν καί νά ἐκφέρουν ἀπόψεις, πού διαμορφώθηκαν μέσα τους κατά τήν ἐνάσκηση τοῦ ἱεροῦ τους διακονήματος. Ἡ μόνη δυνατότητα, πού τοὺς παρέχεται, εἶναι νά ἀκολουθοῦν πιστά καί τυφλά τόν κ. Χριστόδουλο, δίχως καί νά διερωτῶνται, ἂν περπατοῦν στή λεωφόρο τῆς πραγματικῆς ἀφιέρωσης ἢ ἔχουν παρεκκλίνει στίς ἀτραπούς τῆς κοσμικότητος καί τῆς ἰδοτέλειας.

✠

Πάντοτε καί σέ ὅλα, στό εὐρύ ἐπιτελεῖο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς του, στούς Συνοδικούς σχηματισμούς καί στή συνεργασία του μέ τοὺς ὁμόβαθμους Συνοδικούς Συνέδρους, στίς ἐπίσημες καί ἀνεπίσημες ἐμφανίσεις του ἐνώπιον τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ κ.

Χριστόδουλος θεσμοθετεῖ μέ τήν πρακτική του καί ἐπιβάλλει μέ τήν ἀνελαστικότητα του τόν μονόλογο.

Ἀλλά, ὅταν συναντάει τό τεῖχος τῆς κρατικῆς ἀδιαλλαξίας, ὅταν ἀντιμετωπίζει τήν ἔπαρση ἐκείνων, πού κρατοῦν στό χέρι τή σφραγίδα τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, τότε θυμᾶται τή δύναμη καί τήν ἀξία τοῦ διαλόγου. Καί τότε χτυπάει, ἀγχωμένος, τίς κλειστές πόρτες καί ἰκετεύει νά ἀνοίξουν. Νά δώσουν οἱ ὑπεύθυνοι τά χέρια σέ χαιρετισμό ἀναγνώρισης καί σέ ἀσπασμό κοινωνίας. Νά καθήσουν φιλικά. Νά συνομιλήσουν. Καί νά καταλήξουν σέ κοινά ἀποδεκτά συπεράσματα καί σέ συναινετικές ἀποφάσεις.

Σωστό τό αἶτημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Ἀλλά τοῦ λείπει ἡ νομιμοποίηση. Αὐτή ἡ νομιμοποίηση, πού ἀποκτᾶται μέ τήν καταβολή τοῦ προσωπικοῦ παραδείγματος, μέ τήν ἐπίδειξη τῆς προσωπικῆς ταυτότητος, πού φέρει τήν ἐνδειξη: «φίλος καί ὑπέρβτης τοῦ διαλόγου».

Αὐτή τήν ταυτότητα δέν τή διαθέτει ὁ κ. Χριστόδουλος.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Ἀκουσες τί εἶπε ὁ Μακαριώτατος στούς μαθητές κατά τήν ἔναρξη τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους; «Στήν κοινωνία, πού ζοῦμε, ὁ ἕνας πατάει στό πῶμα τοῦ ἄλλου γιά νά ἀνέλθει. Νά μήν τό κάνετε ποτέ». Ἀσφαλῶς θά τρίζουν τά κόκαλα τοῦ μακαριστοῦ Ἡλία, τοῦ προκατόχου του.

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΙΕΡΑΡΧΗ

Στήν ημερήσια πολιτική εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» τῆς 1-8-2000 δημοσιεύεται ἕνα ἐκτεταμένο ἄρθρο τοῦ Μητροπολίτη Κορινθίας Παντελεήμονος. Ὡς κύριο θέμα τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ἐπιγράφεται «Τό ὄριο ἡλικίας τῶν ἀρχιερέων» καί συμπληρώνεται μέ τόν ὑπότιτλο «Ζωτικό θέμα γιά τήν Ἐκκλησία».

Σέ μία ἀποστροφή τοῦ κειμένου, ἡ ὁποία μάλιστα σχολιάσθηκε ἔντονα ἀπό ὅλα τά Μ.Μ.Ε., ὁ ἀρθρογράφος Μητροπολίτης ἐπισημαίνει καί τοῦτο τό χαρακτηριστικό: «...*Ἦδη ζοῦμε ἐπὶ δεκαετίας τελευταία σέ καθεστώς ἐλευθευρίας, δημοκρατίας καί εὐρύτητας καί δέν νοεῖται πλέον οὔτε εἶναι ἐπιτρεπτόν οὔτε πρέπει νά εἶναι δυνατόν νά γίνονται ἐφεξῆς ἐκλογαί μητροπολιτῶν μέσα στά στεγανά, στίς ἱντριγκες, στούς συνδυασμούς... ἀπό λίγες δεκάδες ἀρχιερεῖς... Ἀς υἱοθετηθεῖ ἀμέσως, ἐδῶ καί τώρα, τό Κυπριακό νομικό σύστημα ἐκλογῆς διὰ τοῦ λαοῦ, τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τῶν ἐν ἐνεργείᾳ μητροπολιτῶν...».*

Οἱ ἐξειδικευμένες αὐτές διαπιστώσεις τοῦ Δεσπότη τῆς Κορίνθου εἶναι θλιβερές. Καί κάτι παραπάνω, εἶναι τραγικές. Εἶναι διαπιστώσεις, πού προέρχονται ἀπό ἐνεργό μέλος τῆς Ἱεραρχίας, τό ὁποῖο, ἀνεξάρτητα ἀπό τό μερίδιο τῆς

δικῆς του εὐθύνης, ἔχει θητεύσει, μέ ἔντονη μάλιστα τήν παρουσία του, στά θεσμικά ὅργανα τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας ἐπὶ σαράντα καί πλέον ἔτη. Πληροφορεῖται πλέον ὁ πιστός λαός ἀπό στόματος κορυφαίου στελέχους τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας ὅτι στίς ἐκλογές τῶν πνευματικῶν του ἡγετῶν, τῶν Ποιμένων του, ἀντί τῆς ἐπενεργείας τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θέση ἔχουν «τά στεγανά», «οἱ ἱντριγκες» καί «οἱ συνδυασμοί». Ὅμως δέν σταματάει ἐδῶ ὁ Μητροπολίτης Κορινθίας. Προσθέτει ἐπὶ πλέον καί τοῦτο: «...*γιά νά μήν εἰποῦμε καί ἄλλα βαρύτερα...»!*

Καί κλείνει τό ἄρθρο του αὐτό ὁ Δεσπότης μέ μία ἀκόμη χαρακτηριστική διαπίστωση: «...*Εὐχόμεθα ὅλα αὐτά νά γίνουν τό συντομώτερο. Θά εἶναι σωτηρία γιά τήν Ἐκκλησία. Ἐάν δέν γίνουν θά πῇ ὅτι δέν ὑπάρχουν «κότσια» καί θά παρατείνουν μιά κατάσταση ἀδικιῶν, ἐκβιασμῶν, ὑποκρισιῶν, πού θά σφραγίζεται μέ τήν ἀλληλεξόντωση...».* Διαβάζοντας κανεῖς, εἰδικά αὐτές τίς ἀκροτελεύτιες σκέψεις τοῦ Μητροπολίτη Κορινθίας, ὡς συμπέρασμα ἀπό τήν ὑπερτεσσαρακονταετή ποιμαντορία του, καταλαμβάνεται ἀπό βαθιὰ μελαγχολία, γιά ὅσα εὐθέως καί χωρίς κανένα ἐνδοιασμό καταγγέλλει ὅτι συμ-

βαίνουν στον ανώτατο διοικητικό σχηματισμό της Έκκλησίας. Καί εύλογα ό άγαθός καί πιστός λαός μας διατυπώνει τήν άπορία του μέ τρόπο πολύ άπλοϊκό: «Μετά από όλα αύτά οί ταυτότητες μās μάραναν»; Καί πρέπει έδω νά τονίσουμε καί πάλι τοϋτο, ώστε νά γίνει πλήρως κατανοητό από όλους μας. Ότι δηλαδή τό θέμα της άναγραφής ή μή τοϋ θρησκευόματος στά δελτία τών ταυτοτήτων δέν άποτελεϊ ΑΥΤΟΣΚΟΠΟ. Τό κύριο καί πρωταρχικό μέλημα όλων μας, έκκλησιαστικής ή γηςίας καί πληρώματος, πρέπει νά είναι ή διαμόρφωση καί ή διατήρηση άκέραιου, γνήσιου καί άνόθευτου όρθοδόξου φρονήματος. Αυτό πρέπει νά άποτελεϊ τόν μοναδικό καί άποκλειστικό μας στόχο. Καί μέσα σ' αύτό τό πλαίσιο θά πρέπει νά έντάσσονται οί ένέργειες καί συμπεριφορές όλων μας καί, κατ' άκολουθίαν, καί οί όποιες άντιδράσεις τοϋ πιστοϋ λαοϋ κατά τών σκόπιμων καί άστοχων μεθοδεύσεων της Πολιτείας γιά τή μή άναγραφή τοϋ θρησκευόματος στά δελτία τών άστυνομικών ταυτοτήτων.

Γιατί πώς είναι δυνατόν νά προτρέπει καί νά ξεσηκώνει ή Ίεραρχία μας τό λαό σέ τέτοιες άγωνιστικές έκδηλώσεις καί «λαοσυνάξεις» μέ έμβλημα τήν προστασία της Όρθόδοξης πίστεώς μας καί από τό άλλο μέρος νά καταγγέλλονται ύπεύθυνα καί δημόσια από κορυφαίο μέλος της (καί όχι μόνο) τά όσα άπαράδεκτα συμβαίνουν μέσα στό δικό της χώρο γιά «στεγανά», «έντριγκες», «συνδυασμούς», «άδικίες», «έκβιασμούς», «ύποκρισίες», «άλληλεξοντώ-

σεις» «καί άλλα βαρύτερα...»; Μά άν όλα, όσα ειδικά κατονομάζει ό Δεσπότης δέν είναι «τά βαρύτερα», διερρωτᾶται κανείς ποιά άλλα θά μπορούσε νά συμπεριλάβει στό νόημά του αύτό τό επίθετο, χρησιμοποιούμενο μάλιστα από τόν άρθρογράφο Μητροπολίτη στον ύπερθετικό βαθμό;

Οί παραπάνω διαπιστώσεις τοϋ Μητροπολίτη Κορινθίας, άνεξάρτητα από τό βαθμό καί της δικής του εύθύνης ένόψει της μακράς καί έντονης παρουσίας του στά έκκλησιαστικά δρώμενα καί άνεξάρτητα άν οί δημοσιοποιήσεις αυτές γίνονται μέ καθυστέρηση πολλών έτών, μετά μάλιστα καί τήν άτυχή κατάληξη της πρόσφατης δικαστικής του περιπέτειας, πρέπει πάντως νά προβληματίσουν σπουδαίως καί σοβαρώς τή διοικοϋσα Έκκλησία. Γιατί ό εύσεβής καί μαχητικός λαός μας είναι πράγματι έτοιμος νά άγωνιστεί «τόν άγώνα τόν καλόν» γιά τήν προστασία της Όρθόδοξης πίστεώς του, όπως άλλωστε τοϋτο τό απέδειξε καί τό άποδεικνύει σέ κάθε περίπτωση καί μάλιστα χωρίς προτροπές καί ύποδείξεις. Δέν είναι όμως καθόλου πρόθυμος νά άνεχθεϊ συμπεριφορές καί ένέργειες τών Ποιμένων του, όπως αυτές πού τόσο ώμά καί παραστατικά καταγράφονται στό έν λόγω δημοσίευμα, πού κινοϋνται έξω από τήν έκκλησιαστική τάξη καί γίνονται αίτία νά θίγεται τό θρησκευτικό του συναίσθημα σέ μεγαλύτερο βαθμό, άπ' ό,τι μέ τίς σκόπιμες ένέργειες της Πολιτείας γιά τό γνωστό θέμα τών ταυτοτήτων.

Συν.

Χρυσοστομικές ἐπιστημάνσεις

Στό ἐπίκεντρο τῆς κρίσεως

«Καί κληροί μέν πανταχοῦ ἐπανεστήσαν ἐπισκόποις, καί ἐπίσκοποι ἐπισκόπων καί λαοί μέν λαῶν διεσχίσθησαν, οἱ δέ μέλλουσι, καί πανταχοῦ τῶν κακῶν ὠδίνες, καί τῆς οἰκουμένης ἀπάσης ἀνατροπή» (Ἰννοκεντίῳ ἐπισκόπῳ Ρώμης).

(Οἱ κληρικοί παντοῦ ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τῶν Ἐπισκόπων καί Ἐπίσκοποι χωρίστηκαν ἀπό Ἐπισκόπους καί λαϊκοί ἀπό λαϊκούς. Καί ἄλλοι πρόκειται νά διασπαστοῦν καί νά χωριστοῦν. Καί παντοῦ ἀπλώθηκαν οἱ πόνοι τῶν κακῶν. Καί προκλήθηκε ἀνατροπή τῆς οἰκουμένης).

Αὕτῃ εἶναι ἡ περιγραφή τῆς κατάστασης, μετά τό διωγμό τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὅπως μᾶς τήν περιγράφει ὁ ἴδιος. Εἶναι ἡ δημοσιοποίηση τοῦ πόνου του. Ἀλλά καί ἡ κατάθεση τῆς μαρτυρίας του, ὅτι γι' αὐτή τήν τραγική κατάσταση δέν εἶναι ὑπεύθυνος ἐκεῖνος, ὁ μαρτυρικός Ἐπίσκοπος, ἀλλά οἱ διώκτες του, πού ἔστειλαν τόν πιστό ποιμένα στήν ἐξορία καί τήν Ἐκκλησία τήν ἑρρίζαν στή μεγάλη περιπέτεια.

* * *

Μιά ἀπό τίς συνηθισμένες κατηγορίες κατά τῶν ἀδικηθέντων καί μέχρι σήμερα ἀγωνιζομένων Μητροπολιτῶν εἶναι καί αὕτη. Ὅτι μέ τή στάση τους δημιούργησαν σοβαρότατη κρίση καί διχασμούς καί

ἀντιμαχίες στό ἐσωτερικό τῆς Ἐκκλησίας. Τούς καταλογίστηκε ἀπό τήν πλευρά τῶν δημιουργῶν τοῦ προβλήματος, ὅτι διασπλέον τήν Εὐχαριστιακή κοινότητα. Ὅτι ταρασσούν τήν εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας, διχάζουν τό σῶμα τῶν ἐπισκόπων καί ἀντιπαρατάσσουν, σέ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, τοὺς ἱερεῖς καί τό λαό. Καί διατυπώνουν μέ ἔνταση τήν ἔνσταση-ὑπόδειξη, ὅτι ἄν διάλεγαν νά βαδίσουν τήν ὁδὸ τῆς ταπεινοφροσύνης καί τῆς ἀγιότητος, ἄν ἀποτραβιόνταν διακριτικά καί σεμνά στό περιθώριο, ἔστω καί ἀδικημένοι, θά ὑπηρετοῦσαν τή γαλήνη καί τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλες αὐτές τίς «προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις» τίς ἀντιμετωπίζει καί τίς καταλύει μέ τή στάση του καί τοὺς ἀγῶνες του ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ὁ μέγας αὐτός ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας ἀδικήθηκε κατάφωρα ἀπό συνεπισκόπους του καί ἀπό τό αὐτοκρατορικό παλάτι. Δύο φορές καθαιρέθηκε. Ἐξορίστηκε στήν ἀπόμακρη ἐρημιὰ τῆς Κουκουσοῦ. Ἀλλά δέν ὑπέκυψε. Ἀντιστάθηκε μέ ὅλες του τίς δυνάμεις. Δέν ἀποδέχτηκε τίς παράνομες πράξεις, πού ἔγιναν σέ βάρος του καί σέ βάρος τῆς Ἐκκλησίας. Καί δέ σιώπησε. Τίς καταδίκασε μέ κείμενά του, πού ἔχουν μείνει ὁδηγητικά στήν ἐκκλησιαστική μας ἱστορία. Καί πάλεψε νά τίς ἀνατρέψει. Τό ἀποτέλεσμα; Ἐπειδὴ οἱ διώκτες του δέ θέλησαν νά ἀνακαλέσουν τίς καταδικαστικές ἀποφάσεις, πού εἶχαν ψηφίσει ἐναντίον του, δημιουργήθηκε σάλος καί κλύδωνας μέγας γιά τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας. Βαρὺς χειμῶνας. Ἀναβρασμός τοῦ πλήθους, πού ἀπαιτοῦσε τήν ἄρση τῆς ἀδικίας καί τήν ἀποκατάσταση τοῦ ἁγιασμένου ποιμενάρχου του. Ἐπίσκοποι καί ἱερεῖς, στό πλευρό τοῦ Χρυσοστόμου, νά βάλλονται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους καί ἱερεῖς. Ὁ λαός νά συγκρούεται μέ τό στρατό καί νά σφαγιάζεται. Οἱ φυλακές νά γεμίζουν μέ

ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους, μοναχούς καὶ λαϊκοὺς. Κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ν' ἀφήνουν τὴν τελευταία πνοή τους μέσα στὴ φυλακή.

Ὅταν διαβάζουμε ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία προσπερνᾶμε αὐτὲς τίς πτυχές. Ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξυφώνουμε τὴν μεγάλη πατερικὴ μορφή, τὸν ἱερό Χρυσόστομο, δίχως νά ἀναφερόμαστε στοὺς ἀγῶνες, πού ἔκανε ἐνάντια στὴν παρανομία καὶ τὴ διαφθορά τῶν συνεπισκόπων του καὶ τῶν αὐλικῶν παραγόντων. Ἐξαίρουμε τὴν ἀγιότητά του, τὸ πνευματικὸ του ἔργο στὴν Ἀντιόχεια καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη. Προσπερνᾶμε, ὅμως, αὐτὴ τὴν πολὺ διδακτικὴ γιὰ μᾶς πτυχή τῆς ζωῆς του. Τὴν πραγματικότητα, πού σημάδεψε τὴν ἐξέχουσα αὐτὴ ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότητα. Ὅτι δηλαδὴ βρέθηκε στό μάτι τοῦ κυκλώνα μιᾶς ἐκκλησιαστικῆς κρίσεως. Τόσο μεγάλῃς πού συγκλόνισε ὅλη τὴν αὐτοκρατορία. «Ἀνατροπὴ ἀπάσης τῆς οἰκουμένης» χαρακτηρίζει, στὴν ἐπιστολή του πρὸς τὸν Ἰννοκέντιο, τὴν ἐκκλησιαστικὴ αὐτὴ κρίση πού εἶχε σχέση μέ τὸ πρόσωπό του.

Ὁ Χρυσόστομος εἶναι πρόσωπο, πού ἀμφισβητήθηκε ἔντονα ἀλλὰ καὶ ἀγαπήθηκε παράφορα. Πού ἐκθρονίσθηκε βίαια ἀλλὰ ἔμεινε πάντα θρονιασμένος στίς ψυχές τῶν ἀπλῶν καὶ πιστῶν ἀνθρώπων. Πού ἀδικήθηκε, συκοφαντήθηκε, διώχθηκε, ἐξορίσθηκε καὶ ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων τὸν ἀκολούθησε μέχρι τὴν μακρινὴ Κουκουσό.

Πού συνέβηκε νά ἀποκατασταθεῖ στὰ δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως τριανταένα χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του.

Ἀφοῦ τέτοιο ὑπόδειγμα τιτάνιου ἀγῶνα μέσα στίς ἐκκλησιαστικὲς κρίσεις μᾶς δίνει ὁ μεγάλος πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, μποροῦμε ἔτσι ἐπιπόλαια καὶ ἀπερίσκεπτα νά καταδικάζουμε σήμερα τοὺς 12 (καὶ μετέπειτα τοὺς 3) Μητροπολίτες ὡς ταραχοποιούς, πού διχάζουν καὶ σχίζουν τὸ χαρισματικὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας; Μποροῦμε ἔτσι ἀσύγγνωστα νά ρίχνουμε τὸ λίθο τοῦ ἀναθέματος σέ ποιμένες, πού ἐπὶ 26 ὁλόκληρα χρόνια ἀγωνίζονται κι αὐτοὶ γιὰ τὴν κανονικὴ τάξη μέσα στὴν Ἐκκλησία, χωρὶς νά κινδυνεύουμε νά συνοδοιπορήσουμε σέ μιὰ ὁμάδα ἀντίστοιχη τῶν διωκτῶν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου; Μποροῦμε μέ τόση εὐκολία καὶ προχειρότητα νά διατυπώνουμε λανθασμένες ἀπόψεις ὅτι δῆθεν ἡ ὁδὸς τῆς ἀγιότητος εἶναι τὸ ἀποτράβηγμα τοῦ ἀδικουμένου, ἀπὸ τὴ θύελλα τῶν παρανόμων πράξεων σέ βάρος του, στό περιθώριο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς; Ἡ στάση τοῦ ἱεροῦ πατρός ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὸ δέν εἶναι ἀγιότητα ἀλλὰ φυγὴ, δειλία καὶ προδοσία. Καὶ ὅτι ἀγιότητα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶναι ὁ ἀγῶνας καὶ ἡ πάλη γιὰ τὸν ἐπανεντροχιασμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀχήματος στὴν κανονικὴ τάξη.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

**«Φοβοῦμαι, πὼς δικαιώθηκαν κάποιοι πού ἔλεγαν
πὼς ὁ Χριστόδουλος δέν ἔχει ἠγετικά προσόντα.
Ἐπесе θύμα τῆς “μιντιολατρείας” του».**

Σαράντης Καργάκος, φιλόλογος ἱστορικός
Ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος» 25 Ἰουνίου 2000

“Όταν ή θύελλα έρχεται.

Τά εύνομούμενα κράτη όργανώνουν έγκαίρως τήν άμυνά τους για τήν αντιμετώπιση θεομηνιών. Καί όταν αναμένονται άκραία καιρικά φαινόμενα, κινητοποιούνται καί θωρακίζουν τίς χώρες, ώστε οί άναπόφευκτες άπώλειες νά είναι όσο τό δυνατό μικρότερες. Πάντως, στίς κινητοποιήσεις αυτές δέν περιλαμβάνονται συλλαλητήρια, όπου ό «άρχηγός», περιστοιχούμενος από τούς έπιτελείς του, έκφωνεί πύρινους λόγους, καλώντας τόν κόσμο νά διατρανώσει τήν άγανάκτησή του έναντια στίς... θεομηνίες. Κινητοποίηση πρό έπερχόμενου κινδύνου σημαίνει έπιτελικός σχεδιασμός καί έπιστράτευση ίκανών στελεχών, πού θά είναι σέ θέση νά οργανώσουν τήν άμυνα του λαού μέ ύπευθυνότητα, σύνεση καί διάκριση. Ή θεομηνία, είναι σίγουρο, θά έλθει. Τό πρόβλημα, κάθε φορά, είναι τί θά μείνει όρθιο στό πέρασμά της.

Στή σύγχρονη σύγκρουση Έκκλησίας καί Κράτους ή Ίεραρχία μας καί ό Άρχιεπίσκοπος δέν άκολούθησαν τή συνετή αυτή μέθοδο. Μέ άφορμή τήν άπόφαση της Κυβερνήσεως νά μήν αναγράφεται τό θρησκευτικό «πιστεύω» του πολίτη πάνω στίς νέες άστυνομικές ταυτότητες, προτίμησαν νά κάνουν έπίδειξη δυνάμεως για νά τρομάξει ή Κυβέρνηση. Καί έσυραν τόν κόσμο, πού άγωνιά για τό μέλλον αυτού του τόπου, σέ όγκώδη συλλαλητήρια στή Θεσσαλονίκη καί στήν Άθήνα. Τό μέλλον θά δείξει, αν καί κατά πόσον οί αντίθεες δυνάμεις τρόμαξαν από τίς ένθουσιώδεις λαοσυνάξεις καί τίς έπευφημίες, πού εισέπραξε ό μεγαλόστομος ρήτορας

καί των δύο, ό Άρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος. Τό πρόβλημα, όμως, είναι, ότι αυτές οί δυνάμεις δρουν έδώ καί πολλές δεκαετίες καί ύποσκάπτουν σιγά-σιγά τά θεμέλια του λαού μας, χωρίς νά αντιδράσει ούσιαστικά ή έκκλησιαστική διοίκηση θέτοντας σέ έφαρμογή κάποιο σχέδιο «Ξενοκράτης», για τήν αντιμετώπισή τους. Καί πώς νά αντιδράσει; Βαθειά διαβρωμένη από τήν έκκοσμίκευση, πού πλασάρουν οί αντίθεες δυνάμεις, ύπήρξε άνέτοιμη νά πορευθεί μέσα από τίς ρήξεις καί τίς συρράξεις των καιρών μας. Άπρόθυμη νά κονταροχτυπηθεί στήν άρένα του Κολοσσαίου μέ τήν άθεία της έξουσίας.

Οί έκκλησιαστικοί μας άρχοντες, πλήν εύάριθμων εξαίρέσεων, έπαναπαυόμενοι στή στήριξη της έξουσίας τους καί της κοινωνικής ύπεροχής τους από τό άθεο κράτος, δέν βλέπουν τίς θύελλες της παγκοσμιοποίησης, πού ξεσηκώνουν τά κύματα ενός μεταχριστιανικού νεοπαγανισμού σ' όλη τή γή. Μιάς νέας λατρείας, πού ύποβάλλεται στους λαούς από τούς έπικοινωνιολόγους των ΜΜΕ. Της λατρείας του πάνδημου έγωκεντρικού εύδαιμονισμού. Μιάς λατρείας κραυγαλέας, παρανοϊκής, σχιζοφρενικής, μαχητικής, πού άπαιτεί από τίς Κυβερνήσεις νομιμοποίηση. Καί τό έπιτυγχάνει, γιατί οί Κυβερνήσεις των έθνών άγονται καί φέρονται σαν καρυδότσουφλα μέσα στήν πλημμυρίδα. Έτσι θεσπίζονται έδώ καί μισόν αιώνα από τήν πολιτεία μέτρα, πού έφθειραν καί αλλοτρίωσαν τουλάχιστον δύο γενιές Νεοελλήνων. Οί ήγέτες της Έκκλησίας, έξ άλλου, μέ τήν έλαστικότητα τους σέ θέματα γνησιότητας ήθους, μέ τή συστολή τους μπρο-

στά στά άμαρτωλά διαπλεκόμενα και μέ τόν συναγελασμό τους μέ αυτά, μέ τήν αναντιστοιχία τών λόγων και τών πράξεών τους, έκαναν πολλούς άνδρες και γυναίκες, μέ μειωμένες αντιστάσεις, λόγω τής πλύσεως έγκεφάλου, πού έχουν ύποστει, νά θεωρούν άτομικό τους δικαίωμα νά άσελγοϋν πάνω στην ιστορική γλωσσα αυτού του τύπου. Νά υποτάσσουν στο άτομικό τους συμφέρον κάθε ιερό και όσιο. Πατρίδα και θρησκεία. Νά μοιχεύουν και νά διαλύουν τήν οικογένειά τους. Νά θυσιάζουν τήν επιμέλεια τών παιδιών τους στο βωμό του εϋδαιμονισμού και τής κοινωνικής προβολής. Νά στεροϋν από τό παιδί τους, πού κυοφορείται, τό δικαίωμα νά ζήσει, αν και ήλθε στην ύπαρξη άνεπιθύμητο μέν, αλλά σύμφωνα μέ τή φυσική τάξη, πού ισχύει για κάθε άνθρωπο.

Τό εϋλογημένο έθνος μας άργοπεθαίνει και ήθικώς και βιολογικώς έδω και πολλές δεκαετίες. Ό έχθρός είναι όχι πρό, άλλ' έντός τών τειχών. Και έχει ρημάξει τόν τόπο. Βεβαίως έχει διαβρώσει τήν ήγεσία του. Μαθητές του μακαριστού π. Έπιφανίου Θεοδωροπούλου, πνευματικού, πού κυριάρχησε στην εκκλησιαστική ζωή στο τελευταίο μισό του 20ού αιώνα (+1989), διέσωσαν τήν έξής κρίση του: «Πρέπει νά θεωροϋμε ότι έμεις οι σημερινοί Χριστιανοί ζοϋμε σ' ένα Κράτος είδωλολατρικό, άθείστικό, μασσωνικό κλπ. και νά είμαστε ευχαριστημένοι πού άκόμη δέν μάς έχουν πετροβολήσει και δέν μάς έχουν σταυρώσει. Αυτή είναι ή πικρή αλήθεια!». («Υποθήκες Ζωής», Έκδ. 'Ι. Ήσυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου, Τροιζήνα 1991, σελ. 260). Οι έμπειρίες του μακαριστού γέροντα προέρχονται άπ' όλες τίς κυβερνήσεις, τήν πολιτική τών όποιων παρακολούθησε από πολύ κοντά, όσο ζοϋσε. Δημοκρατικές και δικτατορικές. Όλες προσπάθησαν νά κρατήσουν τήν Έκκλησία έξω

άπό τό κοινωνικό γίγνεσθαι. Άν και όλες, μέ πολλή επιμέλεια εργάστηκαν νά Τήν «αναπαλαιώσουν» και νά Τήν αναδείξουν ως μεγάλης άξίας διατηρητέο μουσειακό μνημείο! Ός πολιτισμικό στοιχείο ταυτότητας του νέου έλληνισμού!

Είναι σημείο παρακμής, όταν οι πολιτικοί και γενικά οι άνθρωποι τής έξουσίας εξαπατοϋν τό λαό. Στην άριστερή άρθρογραφία τών ήμερών μας ταυτίζεται ή Έκκλησία μέ τήν άκρα δεξιά και μάλιστα μέ τή δικτατορία του 1967. Γίνεται συνεχής αναφορά στο σύνθημα «Έλλάς Έλλήνων Χριστιανών» τών χρόνων τής έπταετίας. Ποιος, όμως, προέβαλε τό σύνθημα αυτό; Σέ πρόσφατη έπιστολή του στην Άθηναική έφημερίδα «Ελεύθερη Όρα», ό Στ. Παττακός, εκ τών πρωτεργατών του κινήματος του Άπριλίου 1967, ύπηρεξε σαφής: Δέν τό έπεννόησε και δέν τό πρόβαλε ή Έκκλησία, οϋτε ό Άρχιεπίσκοπος Ίερώνυμος, αλλά πρώτος τό είπε ό Γ. Παπαδόπουλος, ό ίδιος δέ (ό Παττακός) άρθρογράφησε πάνω σ' αυτό. Και γιατί τό πρόβαλαν τόσο έντονα οι άπριλιανοί; Μά, για τόν ίδιο λόγο, για τόν όποιο όλα τά κόμματα, άκόμα και τά άριστερά, περιλαμβάνουν στά ψηφοδέλτιά τους πρόσωπα, πού υπεραμύνονται τών θέσεων τής Έκκλησίας στη Βουλή και στα παράθυρα τών τηλεοράσεων. Κοινή επιδίωξη όλων, νά προσελκύσουν τή συμπάθεια ή, τουλάχιστον, τή άνοχή μεγάλου τμήματος τής έλληνικής κοινωνίας, πού άγαπά τήν Έκκλησία του, και νά άγρεύσουν ψήφους. Η συμπάθεια, όμως, τών πιστών προς τά πρόσωπα αυτά και οι ψήφοι τους μεταφέρονται στις Κυβερνήσεις, οι όποιες ακολουθοϋν γραμμή σταθερά άντίθετη προς ό,τι διδάσκει ή Έκκλησία.

Άλλά και οι Ίεράρχες μας πρέπει νά κρατήσουν τό λόγο τής Έκκλησίας στά λυτρωτικά του βάθρα. Νά μήν τόν μετα-

τρέπουν σέ πολιτική συνθηματολογία. Ἀμετροεπεῖς κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς κατακεραυνώνουν κυβερνητικούς καί ἄλλους παράγοντες τῆς δημόσιας ζωῆς, πολιτικούς ἢ μή, ὡς ἄθεους, φασίστες, ἀπάτριδες, γραϊκύλους, ἠθικούς νάνους, κλπ. Ἀποκρύπτουν, ὅμως, τό γεγονός ὅτι μέ αὐτοὺς βρίσκονται σέ διαρκή συναλλαγή ἀναζητώντας στηρίγματα γιά τή θέση τους. Ὅτι ἀπό τά πρόσωπα τῆς ἄθειας ἐξουσίας ἔχουν ἐπανειλημμένα ζητήσει καί ἔχουν ἐπιτύχει νομιμοποίηση ἔκνομων καί ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν τους, διότι στήν ἐν γένει πολιτεία τους κατά τό χειρισμό τῶν ἐκκλησιαστικῶν, καί ὄχι μόνο, θεμάτων, δέν ἔχουν νά ἐπιδείξουν διαφορετική εἰκόνα ἀπό ἐκείνους, τοὺς ὁποίους κατηγοροῦν. Πολιτικάντηδες καί οἱ ἴδιοι, εἶναι ἢ ἄλλη ὄψη τοῦ ἴδιου νομίσματος. Καί τό μῆλο τῆς Ἑρίδος μεταξύ αὐτῶν καί τῆς πολιτείας εἶναι κατά βάση ἡ αἶγλη τῆς ἐξουσίας.

Ἡ μάχη πρέπει νά δοθεῖ. Ὅχι ὅμως στό στίβο τῆς πολιτικῆς, ὅπως φαίνεται νά ἐπιλέγει ἡ Ἱεραρχία μας. Θά εἶναι

καταστρεπτική γιά τήν Ἐκκλησία. Τό πολύ πολύ, ἂν δέν φθαρεῖ ἡ ἴδια, νά φθεῖρει μιὰ «κακή» Κυβέρνηση. Δέν πρόκειται, ὅμως, νά ἀναδείξει καλύτερη, ὅσον ἀφορᾷ τήν ἐκκλησιαστική πολιτική. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά μετρήσει τίς ἀξιόμαχες δυνάμεις Της καί στηριγμένη σ' αὐτές καί μόνο, σάν τόν παλιό Γεδεών, νά βγεῖ στόν πόλεμο. Νά προστατεύσει τό ποίμνιό Της. Νά διεγείρει ἀποχαυνωμένες συνειδήσεις. Νά ἀντικρούσει τήν πλύση ἐγκεφάλου, πού ὑφίσταται ὁ λαός. Νά ἀντιμετωπίσει τή νέα ἐπέλαση τῆς ἀθείας, χωρίς νά ἐλπίζει στήν προστασία τῶν ὀργάνων τοῦ Κράτους. Ὅπως ἔλεγε ὁ μαρτυρικός ἱερέας τῆς Μόσχας π. Ντιμίτρι Ντοῦτκο, λίγα χρόνια πρὶν καταρρεύσει ἡ Σοβιετική Ἑνωση: «*Ἡ Ἐκκλησία εἶναι δυνατή ὅταν... διώκεται. Ἐνῶ ὅταν ὑπερπροστατεύεται ἔξασθενεῖ*» («Ἡ Ἐλπίδα μας», Ἐκδ. Ἐλαφος, 1979, σελ. 200). Πρέπει, ὅμως, νά πολεμήσει. Καί πολεμοῦν οἱ πολεμιστές, ὄχι οἱ πολιτικάντηδες τῶν μπαλκονιών.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Ὁ Στέλιος Παπαθεμελῆς εἶπε στή Βουλή:

«*Στατιστικά καί ἱστορικά, δέν ὑπάρχει κάποιος πού νά συγκρούστηκε μέ τήν Ἐκκλησία καί νά μήν εἶχε κακό τέλος*».

Ναί, Στέλιο μου, ἔτσι εἶναι. Τό μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία. Κάποιος ὑπουργός ἔστειλε τά ΜΑΤ στή Λάρισα, γιά νά ἐξοντώσουν τόν ὅσιο Μητροπολίτη Θεολόγο καί τοὺς ἀγνοοῦς μαχητές Χριστιανούς. Καί, ἀπό τότε, βλέπει Ὑπουργεῖο μόνο στόν ὕπνο του.

ΨΙΘΥΡΟΙ

‘Η σκιά τοῦ Πατριάρχῃ.

‘Ο ‘Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος φοβάται τὴ σκιά τοῦ Πατριάρχῃ Βαρθολομαίου. Τὴν τρέμει. Καὶ ἀνάγκασε τὴ Σύνοδο νὰ τοῦ γράψει νὰ μὴν ἐπιχειρήσει τὸ προγραμματισμένο ταξίδι του στὴν Ἀθήνα κατὰ τὸ μῆνα Ὀκτώβριο. Καὶ ὁ λόγος, πού τὸν φοβάται; Τὸν ἀποκάλυψε ὁ δημοσιογράφος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς καμαρίλας. Ἀνεκδοίαστα. Ἦ, μᾶλλον, ἀδιάντροπα. Ἄν ὁ Πατριάρχῃς ἐπισκεφθεῖ τὴν Ἀθήνα, κατὰ τὴν περίοδο, πού οἱ σχέσεις τοῦ κ. Χριστόδουλου μέ τὴν κρατικὴ ἐξουσία θρῖσκονται στὴν κορύφωση τῆς ἀντιπαλότητας, ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ θὰ γίνεῖ ἀφορμὴ νὰ μειωθεῖ τὸ κύρος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Πολιτείας θὰ ἐπιδαψιλεύσουν πληθωρικές τιμές στὸν Πατριάρχῃ, γιὰ νὰ δείξουν, ὅτι δέν θρῖσκονται σὲ ἀντιπαράθεση καὶ σὲ πόλεμο μέ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Καὶ ὁ κ. Χριστόδουλος θὰ μείνει στὸ περιθώριο. Περιφρονημένος καὶ ἀποδυναμωμένος. Δίχως νὰ μπορεῖ νὰ ἰσχυριστεῖ, πὼς ὁ πόλεμος πού γίνεται ἀπὸ τὴν ἀλαζονικὴ ἐξουσία στὸ ὑπερφίαλο πρόσωπό του, εἶναι πόλεμος, πού γίνεται στὴν Ἐκκλησία.

Τὸ κόμπλεξ τοῦ «ὑβριζομένου».

‘Ο ‘Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, εὐκαιρῶς ἀκαιρῶς, ἐκφράζει τὴν πικρία του καὶ κατηγορεῖ τοὺς πάντες ὅτι τὸν θρῖζουν. Δέν τολμάει κάποιος νὰ διατυπώσῃ μιά φράση κριτικῆς γιὰ τὶς ἄκριτες παρεμβάσεις του στὴν ἐπικαιρότητα ἢ γιὰ τὶς ἄστοχες πρωτοβουλίες του, πού καλύπτουν μόνο τὴν ἀρρωστημένη μιντιολατρεία του. Ἀμέσως γίνεται στόχος τῶν ἐπικρίσεων του. ‘Ο κ. Χριστόδουλος καταφέρεται ἐναντίον του, λέγοντας ὅτι τὸν θρῖζει ἀσύστολα.

Τελευταία, ὅμως, φαίνεται πὼς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀνακάλυψε τὸν ἄνθρωπο, πού τὸν θρῖζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ξέρετε ποιὸς εἶναι αὐτός; ‘Ο πνευματικὸς του πατέρας. ‘Ο Μητροπολίτης Πειραιῶς Καλλίνικος. Σύμφωνα μέ δημοσιεύματα τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 2000, ὁ Πρόεδρος τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου Χριστόδουλος, μιλώντας, τὴν προηγούμενη μέρα στὴ Συνοδικὴ Συνεδρίαση, εἶπε: *«Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς χορνιάς πού πέρασε τίς περισσότερες ὕβρεις τίς δέχτηκα ἀπὸ τὸν ἅγιο Πειραιῶς».*

Ἀφοῦ, λοιπόν, τὰ πράγματα εἶναι ἔτσι καὶ ἀφοῦ τὸ χορὸ τῆς κριτικῆς καὶ τῶν «ὑβρεων»(!) τὸν σέρνει ὁ ἡγούμενος τῆς Χρυσοπηγῆς κ. Καλλίνικος, δέν θὰ πρέπει ὁ κ. Χριστόδουλος νὰ ἐκτοξεύῃ τὰ θέλη τῆς πικρίας του καὶ τῆς πολεμικῆς του πρὸς καμμιὰ ἄλλη κατεύθυνση. Ἀφοῦ ἡ ἐντονότερη κριτικὴ ἐναντίον του προέρχεται «ἐξ ἰδίων», ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, πού τὸν γνωρίζει ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, δέ σηκώνουν τὴν κύρια εὐθύνη οἱ ἄλλοι, πού ἀκολουθοῦν.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο
Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 190-11 Ἀλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.